

Eliana

Sedím v autě na parkovišti u pumpy. Sleduji letným pohledem provoz na výpadovce z města. Kouřím jednu za druhou a piju kafe. Dunivá hudba otřásá mým kapesním tereňáčkem Suzuki. Zpívám na plno a pořádně falešně. Děláním v autě všechno, co on nesnášel. On, můj manžel. Ještě posledních pár minut a vydám se na cestu. Až dopiju poslední lok černé žbrundy z umělohmotného kelímku. Pak se rozjedu změnit svůj život.

Stačilo tak málo, abych poznala a pochopila. Jak jen jsem mohla nevnímat všechny tak jasné signály a znamení. Teď už to vím. Základ mých manželských problémů nespočíval jen v děvkaři manželovi. Už jsem schopna přiznat si chyby i na mé straně. Moje zoufalá snaha vyhovět manželově touze a překonat pocity podivné odtazitosti až odporu k jeho laskání. Namlouvala jsem si, že za to mohou ty jeho eskapády s letuškami. Že pocit hnusu je zaviněn vůní jiné ženy na jeho těle.

Mýlila jsem se. Teď už to vím. Už mám jistotu. Jsem lesba. Sex se ženou se mi líbí víc, než s vlastním manželem. O hodně víc. Už vím, co je to skutečný orgasmus. Po tolika letech manželství jsem konečně prožila celou intenzitu narůstání tělesné rozkoše od lehkého zachvění touhy až po sladké bezvědomí vyvrcholení. Můj manžel u toho nebyl. A už nikdy nebude. Už nikdy se mě nedotknou mužské ruce.

Náhody, které mění svět. Můj manžel je pilot. Pracuje pro Orlando Air, malou společnost zajišťující lety pro pracháče na míru. Nákupy, dostihy, rybaření. Pilotuje malý Fairchild, tak akorát pro 20 osob, pilota a důvod mých proplakaných nocí, jednu letušku. K Orlando vždycky přijímali pouze velmi mladá děvčata, dlouhonohá subtilní blondýnky s pevnými prsy napínajícími tyrkysová sáčka uniforem. Jedna vedle druhé toužila po kariéře na mezistátních linkách. A nenápadně připomenutý bratr v managementu PanAm stál adeptkám na světovou kariéru za pár večerů v motelu poblíž letiště.

Čas od času jsem se jela vybrečet k Magii, kamarádce z dětství. Mladší o pár let než já. Rozkošně zrudlá při každé zmínce o sexu. Sedávaly jsme na gauči, přitulené k sobě a světovaly si tajnosti a bolesti svých životů. Můj pilot kurevník a její ideál, opálený surfařský Bůh, v civilu voják ze základny na ostrově Merrit. Sladkoúčkatá naivní holčička, neuvěřitelná v dnešní době, jak ráda jsem ji utěšovala, jak moc mě těšilo držet ji v náručí. Už vím proč. Teď už to konečně vím.

Utíkala jsem se k ní, když zas nepřišel v noci domů, trapná výmluva na zdržení v Montrealu. Skoro jsem viděla přes telefon ty jeho nedočkavě rozsvícené oči jak halogenové zářivky. Jediné, co mě v tu chvíli ve vzteku napadlo, nasykala jsem mu do vitamínů projímadlo pro psa. Je legrační, že prášky vypadají skoro stejně. Promíchala jsem tubu a nechala osudu na výběr. Hajzl jeden, ať se celý posere, až zase s nějakou zůstane. Jela jsem k Maggi a smála se předstávě jak se snaží souložit a utíká každou chvíli na záchod, konečně trapný a směšný, ponížený selháním zaživačského traktu. Macho.

Maggi, celá natěšená na toho svého surfaře, připravená přiznat se večer k hříchu před lety. Smála jsem se, než mi došlo, že to myslí vážně, chudinka, taková banalita, koho dnes zajímá panenství. Utěšovaly jsme se navzájem a já najednou cítila tak šílenou touhu, divoký chtíč jak nikdy před tím, musela jsem ji obejmout a políbit, bránila se jen chvíli, celá rozdychtěná myšlenkou na večer a milování. Kotátko moje nadřžené, přijímala mé polibky na rty, prsa, břicho. Hladila jsem ji rukama všude a ona mě najednou také, až konečně jsem ji sundala

kalhotky a vzala jsem si ji celou, celičkou. Chvěla se a sténala. S každým jejím výkřikem rostla má touha a má slastná rozkoš. A už jsem věděla, že tohle je to pravé milování. Že tohle chci a už nikdy jinak.

Setkali jsme se ještě jednou. Odjížděla za bratrem najít ztracenou rovnováhu. Ten její Adonis nás viděl v ložnici a uraženě zmizel neznámo kde. Tentokrát jsem to byla já ta silná. Ta, která utěšovala, hladila a laskala. Uklidněna svým vlastním rozhodnutím vybudovat si nový život. Uklízející ten dosavadní.

Nechávám tu všechno. Pár kousků oblečení do kufru, pár stovek dolarů do začátku. Dopis na rozloučení na stole v kuchyni. Podepsaný souhlas s rozvodem. Nechci nic. Našla jsem sama sebe a to mi stačí.

Tak sbohem, minulosti. Típnu cigaretu. Celým tělem mi najednou projedou vibrace otřesů. Auto prudkým nárazem poskočí dopředu.. Nějaký blbec to do mě napálil, nebo co to je! Nevidím nikoho. Do uší se mi dere stupňující se těžký a táhlý zvuk. To už není temné dunění z reproduktorů. Otřesy sílí a stupňují se. Zalapám po dechu, oči barevným mihnutím přitažené ke zpětnému zrcátku. Mezi stromy zahlédnu rudou zář. Auto nadskakuje a potácí se po betonu parkoviště. Kolem mě dopadají kusy kamenů, kmeny stromů. Pane Bože! Zemětřesení! Chci nastartovat, nejde to. Panikařím. Musím se dostat z auta, buším vztekle do dveří. Lámu si nehty o klíčku. Konečně vypadnu ven. Prudkostí pohybu dopadám na kolena. Zmatek. Křik. Těsně vedle mě dopadne dodávka. Tříští se na hromadu plechů a střepů. Vyděšené oči ženy drcené těžkou váhou o svodidlo. Nestihne ani vykřiknout. Krabice s pizzou se válí všude kolem. Hvízdavý zvuk se prolíná s výbuchy pekelného ohňostroje.

Chci se zvednout a utíkat pryč. Nejde to. Ochromení a hrůza mě přibíjí k zemi. Vzdáleně vnímám rozbitá kolena a krev na ruku. To nejsem já. To je někdo jiný. Někdo cizí ve mně se dívá na filmový pás inferna a smrti. Už nechci utíkat. Nemám kam. Země se otvírá jak zip na barevné sukni. Ohlušující detonace výbuchu zásobníků. Nesnesitelný žár mě dostihuje. Šílenství bolesti. Asi křičím. Nevím. Už nevnímám nic. Propadám se do hlubiny.

Pilot

Pouštím si na střídačku horkou a studenou sprchu Paráda! Neznám lepší životabudič po promilované noci. Zasluchnu své jméno, protáhlé do ztracena. Kočička v posteli se probudila. Usmívám se do zrcadla. Jsem spokojený sám se sebou. A proč bych nebyl! Z mrkácí panenky Barbie se vyklubala pěkná divoška. To byla smršť! To jsem nečekal. Škoda, že Eliana tohle neumí. Ne že bychom se nesnažili, ale v posteli nám to prostě neklape. Pár let manželství a bezbřehá nuda s leklou rybou. Na čele svítící nápis – honem se udělej a vypadni. Nejrychlejší cesta k impotenci.

Vlastně to v posteli nebylo nikdy ono. Svatba po dvou měsících známosti byla chyba. Nakonec jsem se zařídil po svém. Možná na úplně fér, ale sakra, jsem chlap. No ne?! Mám

taky nějaké potřeby. Na hysterické výbuchy jsem si už taky zvykl. Dokážu je nevnímat. Vybrečí se a zas dobrý. Dítě se nám taky nepovedlo zplodit. To by jí možná zabavilo.

I když, posledních pár dnů mi připadala jiná. Dívala se nepřítomně z okna a usmívala se někam do ztracena. Pomohla mi dokonce balit kufřík. Milá a vstřícná, jak už dlouho ne. Že by měla milence? Blbost. Až se vrátím, promluvíme si. Na rovinu. O naší budoucnosti. Už dlouho jsme si nepovídali jen tak. Plány a sny. Nějak se to všechno vytratilo.

Ještě se pokochám pohledem do zrcadla. Snažím se udržet figuru. Fitko a solárko. Musím dobře vypadat před zákazníky. A před letuškami, když dojde na věc a shodíme uniformy. Někdy i pro zákaznice. Jemný náznak zájmu a nabídky vycítím na dálku. Feromon dychtivé samice. Jsem absolutně diskrétní. Při dalším setkání nikdy nenaznačím ani pohledem nějakou důvěrnost.

OrlandoAir je malá letecká společnost. Naši klienti jsou pracháči, kteří si potřebují neformálně projednat obchodní záležitosti při rybaření u jezer. Vysadím je a pak letím dál, Montreal, Paříž, NewYork. Podle módních přehlídek a nákupních horeček manželek. Dobrá práce. Baví mě a neměnil bych. Letušky mám jako bonus. Pokud chtějí víc, stačí se zmínit o bratrovi na osobním u PanAm. Odejdu a přijde jiná. Blond, tvářička anděla, nohy tak nebetyčně dlouhé. Stvořené k ovíjení kolem mých boků.

Poslední mrknutí do zrcadla. Kočička v posteli se svůdně protahuje. Plácnu ji po prdelce. Tak šup, šup. Není čas. Až zase večer. Než se osprchuje, stihnu si v klidu vypít kafe. Tak ještě denní příděl vitamínů v ideální kombinaci. Pro zdraví a krásu. To není z mé hlavy. To je napsáno na tubě.

Cestou na letiště musím zastavit u pumpy. Sakra, kroutím se na záchodě. To asi ty škeble k večeri. Za hodinu letíme, nemůžu si dovolit nějaké problémy. Kočička jen tázavě zvedne obočí. Nasadím úsměv chlapáka a potlačím nutkání těla. Frajeři neprdí. Zásada číslo jedna. Slupnu ještě vitamínový životabudič navíc.

Pohoda. Nevolnost přešla. Obešel jsem několikrát letadlo, abych uvolnil břišní svaly. Tělo se zklidnilo. Kočička uvádí cestující. Pět žen a pět mužů. A spousta bagáže. Kufry, rybářské pruty, kožíšky, kosmetické kufříky. Hlahol jasných hlasů. Smích lidí obklopených od narození luxusem. Aureola úspěchu. Elegantní přirozenost. Nezávidím. Stačí mi pro ně pracovat. Za dobrý plat a slušné chování.

Předletová příprava. Budíky, klapky, tlak, uklidňující jemné světlo letového displeje. Všechno tak, jak má být. Hlas z věže mě navádí na vzletovou dráhu. Nikdy se nenabažím pocitu vzrušení, když se dotknu kniplu a pevně ho sevřu dlaněmi. Přijímám poslední zprávy o počasí na trase. Pípání radionavigace. Klidný hlas dispečera letového provozu takřka lhostejně odříkává stanovené postupy. Roluju na volnou runway. Přepnu mikrofon do kabiny cestujících. Můj široký úsměv srší z reproduktorů. Přitáhnu pevně knipl. Spoutaná síla motorů dostane pokyn vyrazit kupředu. Jak horkokrevní hřebci ze startovních boxů. Užívám si zvednutí letadla do výšky. Adrenalin v těle narůstá se vzletovou rychlostí, bílé pruhy středem dráhy se rozeběhnou a spojí do linky, malé zhoupnutí a je to tady. Jdeme nahoru. Miluji to.

Občas se přepnu do kabiny. Slyším distingované hlasy v ševlení hovoru. Kočička roznáší kávu a humrové chlebičky. I přes zavřené dveře vnímám vlnění boků. Těším se na večer.

Jsme hodinu ve vzduchu, do půl hodiny proletíme nad Idaho Falls, vystoupáme nad pohoří a stočíme se k Duluth k jezerům. Budu jen rád. Najednou je potěšení z letu pryč. Vrací se ranní nevolnost. Prudce a rychle. Sled křečí mě zkroutí v sedačce. Z ničeho nic tak silně, že zakňučím bolestí. Letadlo se zhoupne. Žaludek vystartuje střemhlavě vzhůru. Zoufale polykám ve snaze udržet tělo v klidu. Marně. Další křeč mě otočí naruby. Nekontrolovaně dávím proudy zvratků. Ježíši. Signálem přivolám kočičku. Zhnuseně se šklebí, ale pomáhá mi utřít palubní desku a sundat potřísněnou košili. Do prdele. Začínám se potit. Další křeče skončí prudkým únikem plynů. Kočička protočí oči a vypadne s kabiny. Fujtajbl, páchnu jak prase.

Chvilková úleva. Zapnu odsávání a doufám, že smrad zmizí co nejdříve. Jestli ne, tak se znovu pozvracím. Další atak bolesti mě srazí do opěradla. Zoufale se snažím udržet v klidu nejen sebe, ale i letadlo. Je to jasné, takhle nemůžu letět dál. Na boční straně pohoří je malá plocha pro sportovní letadla. Volám věž. Mám kliku. Obsluha na věži funguje. Naléhavě žádám o povolení k přistání. Poslední slova zavýju pod stiskem dalších křečí. Už nezvládám udržet svěrače. Proud výkalů protéká po nohou, prosakuje kalhotami do sedačky.

Letadlo se houpe a zvyšuje mé utrpení. Jen s nejvyšším vypětím sil ho udržuji v přijatelné letové linii. Chci říci omluvu pasažérům, ale řezavá bolest změní můj hlas v nezřetelný chropot. Už se nemohu ovládnout. Další a další rány do žaludku a střev mě skoro připraví o vědomí. Z neskutečné dálky vnímám výkřiky ženských a mužských hlasů. Slyším hysterii v hlase kočičky, která potřebuje uklidnit víc sebe, než cestující.

Svíjivě dávím žaludeční šťávy. Odporný puch proměnil kabinu v otevřenou stoku. Ach ne. To už nejde vydržet. Letadlo se točí po křídle. Kontrolky blikají jak disco koule. Ve sluchátkách slyším naléhavý hlas dispečera. Nejsem schopen vnímat, co mi říká. Výkřiky z kabiny jsou přehlušeny kvílením motorů. Hory jsou najednou tak blízko. Chvilková úleva mi umožní přitáhnout knipl. Brání se. Nechce mě poslouchat. Jsme moc nízko. Čumák míří zatvrzele k zemi. Kurva. Vztekla řvu a je mi jedno, kdo mě slyší. Zoufale se snažím dostat nahoru.

Zvednu oči. Hřmící hora mi utíká naproti. Konečně ovládám stroj. Jekot týraných motorů přehlušuje všechno. Zapřu nohy a poslední zbytky síly narvu do dlaní. Stoupáme vzhůru. Pomalu. Šíleně pomalu. To nemůžu stihnout. Hora se jediným mohutným skokem ocitla těsně předem mnou. Postřehnu její úšklebek. Dostala nás. Prudký náraz mě vyrve ze sedačky. Rozsekané sklo. Křupnutí mého vazů. Tma.

Kazatel

Pomalou se vracím do osady. Nespěchám. Byl jsem vyprovodit Maggi. Nepustil bych ji samotnou. Ani náhodou. Bylo mi jasné, co má v úmyslu. Jak přišla za mnou, přešlapovala a hledala slova. Celá vzrušená, omládlá a zkrásnělá. Jen slepý by neviděl to jiskření, když si povídala s Majorem. Díval jsem se na ni, jak spěšně hovoří, trochu stydlivě. Vzal jsem jí za ruku a pevně stiskl. Zklidněná mým souhlasem přijala požehnání. Usmíval jsem se a snažil se, aby bolest srdce zůstala ukrytá vevnitř těla. Opouští mě po tolika letech. Prožili jsme toho

tolik. Nedokážu si představit život osady bez ní. Tichá a klidná. S náznaky dávného smutku v očích. Díval jsem se pozorně, jak se smutek pomalu rozplývá v naději a očekávání.

Cesta k horám netrvala dlouho. Užíval jsem si ji s potěšením. Vždyť jsem vlastně za celé ty roky neopustil okolí naší osady. Značky, které umístili vojáci, nám nedovolily zabloudit. Po pár dnech cesty byl cíl naší cesty skoro na dohled. Dohodli jsme se, že už vlastně nic neuspěcháme. Přespíme v malé jeskyni a ráno se rozloučíme. Seděli jsme pod klidnou oblohou a přemítali, kam až sahají hvězdy a kde v dáli začínají světla nové civilizace. Nepochybovali jsme ani na okamžik o úspěchu Majora a jeho skupiny. Snad už konečně nastává lepší budoucnost.

Skoro jsem usínal, když mě probral výkřik. Maggi stála v úžasu, oči upřené na noční oblohu. Hvězdy. Padající hvězdy. Probíhaly tmou nad její hlavou a jasný svit určoval jejich dráhu za horizont. Stála s rukama nataženýma vzhůru. Bohyně naděje. Nevím proč, ale vzpomněl jsem si na muže, o kterém vyprávěl Major, na Lodivoda. Jestli se vrátil. A co asi cítil při pohledu na Zem. Vědomí, že není nikdo, kdo by ho přivítal zpět. Nikdy se to nedozvíme.

Ráno jsme se rozloučili. Už rychle a bez sentimentu. Dál půjde sama. Už nemůže zabloudit. Vlastně to nemáme k sobě daleko. Vracím se zpátky. Pokusím se zkrátit si cestu přes kopce, které jsme cestou tam obcházel. Trochu se zamotám a ztratím směr. Při lezení uvolním lavinu kamení, která se s hlukem a spoustou prachu zřítí kamsi dolů do propasti. Musím si na chvíli sednout. Zmohla mě únava putování. Na tvář mi dopadají lehké paprsky slunce. Opřu se zády o skálu a nechám se ukojíbat do snu. Probudím se šklubnutím. Skoro se leknu. Snad jsem prospal většinu dne. Slunce se stihlo otočit na druhou stranu.

Moje smysly zbystří lupnutí. Padající kamínky dopadají kolem mě. Tiché zvuky. Snad kroky. Něco mě varuje, abych se zvedl a vystoupil z ochranného krytu převisu skály. Podivná svíravá předtucha. Zalapám po dechu. Z kopce dolů slézá vysoký hubený muž. Dlouhé vlasy mu padají v neuspořádaných pramíncích do půli zad.

Něco kutí pod stezkou. Cítím nutkání jít za ním. Po celém těle mi tepe napětí. Neslyší mě. Dívám se mu přes rameno do hlubiny. Špičaté kůly se tyčí vzhůru a kolem jsou poházené kosti. Lebky. Lidské lebky a lidské kosti. Polknu. Zvedne se mi žaludek. Můj pohled přitáhne něco barevného. Dívám se na kousky školního sešitu. Poznám ho okamžitě. Jezevcův čárový kód běhu dnů. Poznám i jeho batoh. Pane Bože, stůj při mně. Kde jsem se to ocitl.

Muž se zvedne a otočí. Šklubne sebou, zaskočen pohledem na mě. Údiv přecházející do úšklebku, který snad měl být úsměvem. Vyčkávací pohled. Dívám se dolů do propasti. Tak takhle skončil Jezevec. Daleko nedošel. Lasička! Co se stalo malé holčičce! Krutý svět. Je mi špatně. Sotva dýchám. Muž vycení zuby. Lhostejný a nehybný výraz v očích. Mrtvé oči samoty a snad i šílenství. Atletická postava a ostré rysy. Skrytá hrozba a nebezpečí. Škleb žraloka. A já to najednou pochopím. Proti mně stojí zlo. Těžké, černé, dusivé. Ovíví mě jak síť pavouka. Ochromuje bodnutím poznání. Rychlý sled myšlenek. Mám snad šanci na útěk? Snad bych ho mohl srazit dolů. Pozdě. Moment jeho překvapení je pryč. Mé myšlenky jsou tak čitelné v obličejí, že si vyslouží jeho ušklibnutí. Pohrdání a vědomí vlastní převahy čiší až ke mně.

Z hluboka se nadechnu. Jsem smířen. Přijímám nevyhnutelné. Moje cesta končí. Necítím strach. Dívám se do chladu a nehybné lhostejnosti před sebou. Pohled smrti. Děkuji Bohu, že

jsme tu nešli s Maggi. Lasička s Jezevcem tolik štěstí neměli. A kdo ví, kolik poutníků skončilo na dně pasti. To vědomí otřese mým tělem těžkým záchvěvem bolesti. Zklidním se myšlenkou na své mrtvé, na Albu. Věřím, že se sejdeme.

Modlím se v duchu. *Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Žralok naznačí pohyb ke mně. Pár kroků. Něco svírá v ruce. Bud' vůle tvá, jak v nebi, tak i na zemi. Zableskne se ostří dlouhého nože. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Pevně sevřu ruku v hluboké kapse bundy. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Nečekám takovou rychlost a prudkost útoku. Zaskočí mě, ale neupadnu. Zůstanu stát, jen trochu otřesen úderem do hlavy. Muž mě prudce a tvrdě chytne za rameno. A neuved' nás v pokušení a zbav nás od zlého. Vytáhnu ruku z kapsy. V dlani mě pálí kovové vajíčko. Vzal jsem sebou dar od Majora na poslední chvíli. Pro každý případ. Poučen jeho výkladem šklubnu palcem. Před očima se mihne záblesk nože. Odhozená pojistka cinká o hrany propasti. Amen.*

K o n e c